

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Evy Pechové a soudkyň Mgr. Gabriely Bašné a Mgr. Milana Taubera v právní věci žalobce [redacted] zastoupeného [redacted], advokátkou se sídlem [redacted], proti žalovanému Magistrátu hlavního města Prahy, se sídlem v Praze 1, Mariánské náměstí 2, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 25. 4. 2014, čj. PR/OKC/3/031/2014,

t a k t o :

- I. **Rozhodnutí Magistrátu hlavního města Prahy ze dne 25. 4. 2014, čj. PR/OKC/3/031/2014, a rozhodnutí Úřadu městské části Praha 6 ze dne 7. 3. 2014, čj. MCP6 015327/2014, se ruší a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.**
- II. **Žalovaný je povinen zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 13.200 Kč do dvou měsíců od právní moci tohoto rozsudku k rukám jeho zástupně [redacted], advokátky.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení rozhodnutí označeného v záhlaví tohoto rozsudku, jímž žalovaný zamítl jeho odvolání a potvrdil rozhodnutí Úřadu městské části Praha 6 (dále též „povinný subjekt“) ze dne 7. 3. 2014, čj. MCP6 015327/2014, kterým byla odmítnuta žádost žalobce ze dne 20. 2. 2014 o poskytnutí informací podle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, týkající se výše platů, poskytnutých odměn a dosaženého vzdělání u vedoucího právního odboru a zástupce vedoucího právního odboru Úřadu městské části Praha 6 (dále též „dotčené osoby“).

Žalobce v žalobě nejprve podrobně popsal průběh řízení před správními orgány. Uvedl, že napadené rozhodnutí je nesprávné a nezákonné, neboť odporuje ustálené judikatuře; žalobce se totiž dotazoval na vedoucí pracovníky povinného subjektu, nikoli na jeho řadové zaměstnance. Doplnil, že pokud zákon o svobodném přístupu k informacím povinnost poskytnout některé osobní údaje stanoví, pak se jedná o poskytnutí oprávněné a otázka kolize mezi poskytnutím informací a ochranou osobních údajů je vyřešena. Správní orgány se nesprávně zabývaly testem proporcionality mezi právem na informace a právem na ochranu osobních údajů, který již v obecné rovině provedl Nejvyšší správní soud, a opomněly provést test veřejného zájmu. Dle žalobce se má vycházet z principu presumpce publicity, tedy že posuzované údaje mají být zveřejněny vždy a teprve v rámci prováděného testu veřejného zájmu má být posuzováno, zda u části z nich přece jen nepřevažuje ochrana soukromí před veřejným zájmem. Žalobce doplnil, že o jím uplatněné námitce podjatosti nebylo rozhodnuto, a o jeho žádosti tak rozhodovala osoba, vůči níž námitka podjatosti stále trvá. Žalobce dále nebyl vyzván k seznámení se s podklady pro rozhodnutí, a proto nemohl v rámci správního řízení uplatnit svá práva. Z uvedených důvodů navrhl žalobce soudu, aby napadené rozhodnutí i rozhodnutí povinného subjektu zrušil.

Žalovaný ve vyjádření k žalobě nejprve namítl nedostatek aktivní legitimace žalobce k podání žaloby a následně zopakoval a rozšířil svou argumentaci uvedenou v žalobou napadeném rozhodnutí. Konstatoval, že Úřad pro ochranu osobních údajů považuje zveřejnění požadovaných informací za zakázané a ukládá za toto jednání pokuty. Zákon o svobodném přístupu k informacím výslovně nestanoví povinnost zveřejňovat informace o platech zaměstnanců správních orgánů, zároveň za toto neposkytnutí nestanoví sankci. Nevyhoví-li žalovaný předmětné žádosti o informace, nespáchá správní delikt, neporuší práva nevinných třetích osob a pouze neuspokojí zvědavost žadatele; škoda na lidských právech a finančních prostředcích povinného subjektu se tak blíží nule. Přisvědčit názoru žalobce pak znamená, že pracovníci veřejné správy mají nižší právní ochranu svého soukromí než pachatelé trestných činů. Zdůraznil, že požaduje, aby se soud zabýval případem komplexně a neposuzoval předmětnou žádost o informace odděleně od další činnosti žalobce, který žalovaného a povinný subjekt zahlcuje desítkami a stovkami nesmyslných podání, tj. jedná šikanózně a zneužívá svého práva. Žalovaný dále poukázal na rozsudek zdejšího soudu ze dne 13. 2. 2014, čj. 11A 166/2012, jímž soud obdobnou žalobu v obdobné věci zamítl. V závěru znovu odkázal na odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí a navrhl soudu, aby podanou žalobu odmítl, popř. zamítl.

Podle § 75 odst. 1 a 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) soud přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí v mezích uplatněných žalobních bodů a vycházel přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu.

Městský soud v Praze nařídil ve věci ústní jednání konané dne 20. 10. 2017, při němž oba účastníci setrvali na svých již dříve písemně vyjádřených stanoviscích.

Ze správního spisu soud zjistil následující podstatné skutečnosti:

Žádostí o informace ze dne 20. 2. 2014 žádal žalobce povinný subjekt na základě zákona o svobodném přístupu k informacím o poskytnutí informací:

- 1) o výši platu vedoucího právního odboru a zástupce vedoucího právního odboru Úřadu městské části Praha 6,

- 2) o celkové výši odměn a mimořádných odměn vyplacených vedoucímu právního odboru a zástupce vedoucího právního odboru Úřadu městské části Praha 6,
- 3) o poskytnutí dokladu (popř. jeho kopie) o dosaženém vzdělání, kterého dosáhl vedoucí právního odboru a zástupce vedoucího právního odboru Úřadu městské části Praha 6.

Rozhodnutím povinného subjektu byla žádost žalobce odmítnuta s tím, že žádost svým obsahem zasahuje do základních lidských práv a svobod zakotvených v čl. 10 Listiny základních práv a svobod, aniž by objektivně a jednoznačně poskytla informace o hospodaření povinného subjektu s veřejnými prostředky. Po provedení testu proporcionality hodnotil povinný subjekt právo na ochranu soukromí výše než právo na informace.

Žalobou napadeným rozhodnutím žalovaný zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí povinného subjektu. V odůvodnění uvedl, že zaměstnance veřejné správy nelze podřadit pod pojem příjemce veřejných prostředků, s nímž operuje § 8b zákona o svobodném přístupu k informacím. Vztah zaměstnance a zaměstnavatele (byť je jím územní samosprávný celek) je vztahem soukromoprávním. Není proto možné, aby se u zaměstnanců územních samosprávných celků zveřejňovaly jejich platy a odměny, zatímco mzda zaměstnanců v soukromé sféře zveřejňována být nesmí. Zveřejnění požadovaných informací by tak bylo v rozporu s právem na ochranu soukromí fyzických osob, bylo by diskriminační. K judikatuře správních soudů pak konstatoval, že není pro danou věc závazná, neboť právní řád není založen na precedentech. Dle žalovaného se v daném případě se střetávají dvě práva – právo na informace a právo na ochranu soukromí, přičemž právní výklad i judikatura v takových případech ukládá provedení testu proporcionality. Po jeho provedení dospěl žalovaný k závěru, že poskytnutí informace o výši odměn vyplacených dotčeným osobám není schopno dosáhnout zamýšleného cíle (kontroly nad vynakládáním veřejných prostředků) a znamenalo by nepřiměřený zásah do soukromí dotčených osob. Ustanovení § 8b zákona o svobodném přístupu k informacím se tak nevtahuje na informace o výši odměn zaměstnanců územního samosprávného celku. V otázce dosaženého vzdělání žalovaný shodně s povinným subjektem konstatuje, že požadované informace jsou z hlediska účelu zákona o svobodném přístupu k informacím irelevantní. Doklady o dosaženém vzdělání dotčených osob jsou listinami, které vznikly bez použití veřejných prostředků a které byly povinnému subjektu předány soukromými fyzickými osobami, které jsou jejich vlastníky a kterým zákon povinnost poskytnout tyto informace neukládá. Tvrzení žalobce, že věci rozhodovala podjatá osoba, je třeba odmítnout; povinným subjektem je územně samosprávný celek a jeho orgány, přičemž určení, jaký orgán bude žádost o informace vyřizovat, je jeho interní záležitostí. Námitka podjatosti je účelová a obstrukční, neboť osoba, již žalobce označil za podjatou, rozhodovala do dne vydání napadeného rozhodnutí o celé řadě věcně shodných žádostí žalobce o informace, v nichž žalobce námitku podjatosti neuplatnil. Žalovaný se tak z důvodu věcné nepřislusnosti námitkou nezabýval.

Městský soud v Praze posoudil věc po právní stránce a dospěl k závěru, že podaná žaloba je důvodná.

Podle čl. 10 Listiny základních práv a svobod má každý právo na ochranu před neoprávněným shromažďováním, zveřejňováním nebo jiným zneužíváním údajů o své osobě.

Podle čl. 17 odst. 1 Listiny základních práv a svobod jsou svoboda projevu a právo na informace zaručeny.

Podle § 8a zákona o svobodném přístupu k informacím poskytne povinný subjekt informace týkající se osobnosti, projevů osobní povahy, soukromí fyzické osoby a osobní údaje jen v souladu s právními předpisy, upravujícími jejich ochranu.

Podle § 8b odst. 1 zákona o svobodném přístupu k informacím poskytne povinný subjekt základní osobní údaje o osobě, které poskytl veřejné prostředky.

Podle § 8b odst. 2 zákona o svobodném přístupu k informacím se ustanovení odstavce 1 nevztahuje na poskytování veřejných prostředků podle zákonů v oblasti sociální, poskytování zdravotních služeb, hmotného zabezpečení v nezaměstnanosti, státní podpory stavebního spoření a státní pomoci při obnově území.

Podle § 5 odst. 2 písm. f) zákona č. 101/2000 Sb., o ochraně osobních údajů a o změně některých zákonů, může správce zpracovávat osobní údaje pouze se souhlasem subjektu údajů; bez tohoto souhlasu je může zpracovávat, pokud poskytuje osobní údaje o veřejně činné osobě, funkcionáři či zaměstnanci veřejné správy, které vypovídají o jeho veřejné nebo úřední činnosti, o jeho funkčním nebo pracovním zařazení.

Podle § 16 odst. 4 zákona o svobodném přístupu k informacím při soudním přezkumu rozhodnutí o odvolání na základě žaloby podle zvláštního právního předpisu soud přezkoumá, zda jsou dány důvody pro odmítnutí žádosti. Nejsou-li žádné důvody pro odmítnutí žádosti, soud zruší rozhodnutí o odvolání a rozhodnutí povinného subjektu o odmítnutí žádosti a povinnému subjektu nařídí požadované informace poskytnout.

V první řadě bylo na soudu, aby posoudil námitku žalovaného o nedostatku aktivní legitimace žalobce k podání žaloby. Soud shledal, že žalobce byl oprávněn k podání žaloby dle § 65 odst. 1 s. ř. s., neboť tvrdil, že byl na svých právech zkrácen přímo nebo v důsledku porušení svých práv v předcházejícím řízení rozhodnutím správního orgánu, tj. úkonem, jímž se zakládají, mění, ruší nebo závazně určují jeho práva nebo povinnosti. V žalobě výslovně uvedl, že je přesvědčen o tom, že jeho nárok na poskytnutí požadovaných informací byl dán. Lze proto dovodit, že nevyhověním podané žádosti o informace bylo žalobci odepřeno jeho právo na informace. Ať již k tomuto odepření práva došlo v souladu s právními předpisy či nikoli (příčemž posouzení této otázky je předmětem tohoto soudního přezkumu), je zřejmé, že rozhodnutím povinného subjektu o odmítnutí žádosti o informace a rozhodnutím žalovaného o zamítnutí odvolání žalobce a potvrzení rozhodnutí povinného subjektu došlo k přímému zkrácení práv žalobce. Navíc podle usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 10. 2008, čj. 8 As 47/2005-86, bude aktivní žalobní legitimace v řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu dána vždy tehdy, pokud s ohledem na tvrzení žalobce není možné zjevně a jednoznačně konstatovat, že k zásahu do jeho právní sféry v žádném případě došlo.

Jádrem sporu je tedy posouzení důvodnosti omezení práva žalobce na svobodný přístup k informacím, a tedy zákonnosti postupu žalovaného, který s odkazem na právo na soukromí odmítl žádost žalobce o informace o dosaženém vzdělání a výši platu a odměn dotčených osob.

Právo na informace je garantováno každému na základě čl. 17 Listiny základních práv a svobod; lze jej omezit pouze zákonem, jde-li o opatření v demokratické společnosti nezbytná mimo jiné pro ochranu práv a svobod druhých. Provádění tohoto základního práva zabezpečuje zákon o svobodném přístupu k informacím, jenž je vystavěn na principu obecné povinnosti poskytovat veškeré informace týkající se působnosti povinných subjektů s taxativně vymezenými výlukami z této povinnosti. Jednu z těchto výluk představuje i ochrana soukromí osoby, jíž se poskytovaná informace týká. Čl. 10 Listiny základních práv a svobod zaručuje každému právo na ochranu před neoprávněným zasahováním do soukromého života a neoprávněným zveřejňováním údajů o své osobě. Osobní údaje, mezi něž patří i výše platu a odměny zaměstnance, jakož i informace o jeho vzdělání, tak povinný subjekt poskytne

jen v souladu s právními předpisy upravujícími jejich ochranu, tzn. v souladu se zákonem o ochraně osobních údajů.

K otázce neposkytnutí informací o platu a odměnách dotčených osob soud uvádí, že střetem práva na informace dle čl. 17 a práva na soukromí dle čl. 10 Listiny základních práv a svobod a s tím související povinností poskytnout informace o výši platu zaměstnance placeného z veřejných prostředků se zabýval rozšířený senát Nejvyššího správního soudu. V rozsudku ze dne 22. 10. 2014, čj. 8 As 55/2012-62, judikoval, že informace o platech zaměstnanců placených z veřejných prostředků se v zásadě poskytují; jejich poskytnutí je možné odepřít jen výjimečně, a to pouze v případě, že 1) se zaměstnanec na podstatě vlastní činnosti povinného subjektu podílí jen nepřímo a při zohlednění všech okolností nevýznamným způsobem a 2) nevytvářejí konkrétní pochybnosti o tom, zda v souvislosti s odměňováním tohoto zaměstnance jsou veřejné prostředky vynakládány hospodárně. Lze tedy shrnout, že žádosti o poskytnutí informace o platech zaměstnanců poskytovaných z veřejných prostředků je možno nevyhovět (neboť by takový postup nebyl přiměřený zákonodárcem sledovanému cíli) pouze v případě kumulativního naplnění obou výše uvedených podmínek.

Nejvyšší správní soud dále zopakoval, že zaměstnanec, jemuž je odměna za práci (tzn. plat), vyplácena z veřejných rozpočtů, je příjemcem veřejných prostředků podle § 8b odst. 1 zákona o svobodném přístupu k informacím; informace o konkrétní odměně je tak zásadně povinný subjekt povinen poskytnout (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 5. 2011, čj. 5 As 57/2010-79).

S odkazem na svůj dřívější rozsudek ze dne 1. 6. 2010, čj. 5 As 64/2008-155, Nejvyšší správní soud doplnil, že aplikace § 8b zákona o svobodném přístupu k informacím vylučuje provedení testu proporcionality, jelikož takový test byl v obecné rovině proveden již samotným zákonodárcem s tím výsledkem, že došlo k upřednostnění práva na informace před právem na ochranu soukromí, resp. právem na ochranu osobních údajů.

V dané věci žádal žalobce informace o platu a odměnách vedoucího právního odboru a zástupce vedoucího právního odboru Úřadu městské části Praha 6. Jedná se tedy o informace týkající se platových poměrů zaměstnanců územního samosprávného celku, který je povinným subjektem ve smyslu § 2 odst. 1 zákona o svobodném přístupu k informacím a který svým zaměstnancům za jejich práci vyplácí odměnu z veřejných prostředků. Není pochyb o tom, že osoby, jejichž platových poměrů se požadovaná informace týká, jsou vedoucími úředníky. Podle § 2 odst. 5 zákona o úřednících územních samosprávných celků se vedoucími úředníky rozumí vedoucí zaměstnanci ve smyslu § 9 odst. 3 zákoníku práce; jsou tedy pověřeni vedením na jednotlivých stupních řízení zaměstnavatele, jsou oprávněni stanovit a ukládat podřízeným zaměstnancům pracovní úkoly, organizovat, řídit a kontrolovat jejich práci a dávat jim k tomu účelu závazné pokyny. Vedoucí pracovníky Úřadu městské části Praha 6 proto nelze s ohledem na náplň jejich práce podřadit pod výjimku ze zásady obecného poskytování informací o platech zaměstnanců hrazených z veřejných prostředků podle výše citovaného rozsudku Nejvyššího správního soudu ani pod výjimku dle § 8b odst. 2 zákona o svobodném přístupu k informacím.

Dle názoru Nejvyššího správního soudu (vyjádřeném v rozsudku ze dne 22. 10. 2014, čj. 8 As 55/2012-62) by bylo možno poskytnutí informací odepřít pouze na základě principu zákazu zneužití práva, pokud by se ukázalo, že žádost o informace, již je jinak třeba bez dalšího vyhovět, má v konkrétním případě za cíl zaměstnance placeného z veřejných prostředků poškodit (šikanovat, vydírat, vyprovokovat vůči němu nenávisť atp.). Ostatně povinný subjekt ani žalovaný ve svých rozhodnutích nic takového netvrdili a tato skutečnost nevyplývá ani z písemností obsažených ve správním spise. Zdejší soud má za to, že

za zneužití práva nelze automaticky považovat, dotazoval-li se žalobce na platové poměry jednotlivých úředníků povinného subjektu vícekrát či opakovaně. Pokud by žalovaný uvedené jednání shledal šikanózním, musel by svůj závěr v napadeném rozhodnutí náležitě odůvodnit, což se však nestalo. Možnost případného zneužití práva na informace naznačil žalovaný až ve svém písemném vyjádření k žalobě.

K otázce neposkytnutí informací (dokladů) o dosaženém vzdělání dotčených osob soud uvádí, že povinný subjekt i žalovaný ve svém postupu pochybili, když požadované informace žalobci neposkytli. Informace zahrnující osobní údaje se zásadně poskytují pouze se souhlasem osoby, jíž se týkají; výjimku z tohoto pravidla představuje jen § 5 odst. 2 zákona o ochraně osobních údajů. Na daný případ se aplikuje výjimka uvedená pod písm. f), dle níž lze osobní údaje zpracovávat i bez souhlasu dotčené osoby, jedná-li se o osobní údaje zaměstnance veřejné správy, které vypovídají o jeho veřejné anebo úřední činnosti nebo o jeho pracovním zařazení. Jak již konstatoval Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 25. 3. 2015, čj. 8 As 12/2015-46, informace o dosaženém vzdělání zaměstnanců veřejné správy patří do rozsahu pojmu „veřejná a úřední činnost“, neboť vypovídají o základních předpokladech pro výkon zastávané funkce ve veřejné správě a mají příčinnou souvislost s pracovním vztahem mezi zaměstnanci a orgánem státní správy.

Vzhledem k tomu, že se zde střetávají dvě základní lidská práva, a to právo žalobce na informace s právem zaměstnance územního samosprávného celku na soukromí, resp. na ochranu osobních údajů, bylo nezbytné provést test proporcionality a zhodnotit, které z konkurujících si práv za dané situace převáží. V souladu s nálezem Ústavního soudu ze dne 12. 10. 1994, sp. zn. Pl. ÚS 4/94, se test proporcionality skládá ze tří kroků: 1) kritéria vhodnosti, v němž soud zkoumá, zda institut, omezující určité základní právo, umožňuje dosáhnout sledovaného cíle, 2) kritéria potřebnosti, v jehož rámci soud posuzuje, zda by stanoveného cíle nemohlo být dosaženo jinými opatřeními, která by se základních práv a svobod nedotýkala, a 3) kritéria proporcionality v užším slova smyslu, v němž soud porovná závažnost obou v kolizi stojících základních práv, což spočívá ve zvažování empirických, systémových, kontextových i hodnotových argumentů.

Kritérium vhodnosti bylo splněno, neboť poskytnutím informací o vzdělání vedoucích zaměstnanců v řídicí pozici u územního samosprávného celku dochází k naplnění principu otevřenosti veřejné správy; žadatel o informace si tak bude moci učinit představu o profesní stránce konkrétního zaměstnance, tzn. o tom, zda má odpovídající odborné a kvalifikační předpoklady k řádnému výkonu své funkce. Účel práva na informace spočívající v účinné veřejné kontrole výkonu veřejné moci je tudíž naplněn. Kritérium potřebnosti je taktéž naplněno, jelikož jediným nástrojem sloužícím k dosažení předmětného cíle je žádost o poskytnutí informace na základě § 13 zákona o svobodném přístupu k informacím. V rámci třetího kritéria, při porovnávání obou dvou základních práv, vzal soud do úvahy zejména skutečnost, že informace o dosaženém vzdělání obou vedoucích zaměstnanců, tj. osob podílejících se na výkonu veřejné moci, tvoří součást profesní sféry jejich života, přičemž tato sféra náleží do sféry veřejné (viz např. náleze Ústavního soudu ze dne 15. 11. 2010, sp. zn. I. ÚS 517/10). Veřejnosti tedy nelze upřít právo být informována o profesní sféře takových osob. Zdejší soud neshledal, že by se informace o dosaženém vzdělání (obsahující výhradně informace o tom, kdy, na jaké vysoké škole, v jakém studijní programu a v jakém studijním oboru byl konkrétní osobě udělen akademický titul) dotýkaly soukromého života dotčených osob natolik, aby je nebylo možné poskytnout. Jedná se totiž o informace, které lze dohledat ve veřejných zdrojích a které jsou patrné i z akademického titulu připojeného ke jménu.

Soud shrnuje, že poskytnutím takové informace nemohou dotčené osoby utrpět újmu na svých právech a do soukromého a osobního života vedoucího právního odboru a zástupce vedoucího právního odboru Úřadu městské části Praha 6 tak nemůže být neoprávněně

zasazeno. Povinnost poskytnout informaci o dosaženém vzdělání dotčených osob ovšem neznamená, že povinný subjekt je povinen předložit přímo doklad či kopii dokladu o dosaženém vzdělání dotčených osob, které ostatně ani nemusí mít k dispozici.

Soud nevyhověl návrhu žalovaného na spojení věcí ke společnému projednání obsaženému v jeho vyjádření k žalobě. Nelze totiž pominout skutečnost, že žaloby, jejichž spojení se žalovaný dožadoval, byly na základě rozvrhu práce přiděleny k projednání různým senátům Městského soudu v Praze, a tedy že o nich musí rozhodnout příslušné senáty. V opačném případě by došlo k nepřipustné změně v osobách soudců, čímž by bylo prolomeno právo účastníků na zákonného soudce ve smyslu čl. 38 Listiny základních práv a svobod.

Odkaz žalovaného na rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 13. 2. 2014, čj. 11A 166/2012-63, je nepřipadný, neboť po vydání tohoto rozsudku došlo ke sjednocení, resp. upřesnění rozhodovací praxe, a to konkrétně vydáním rozsudku rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 10. 2014, čj. 8 As 55/2012-62, jehož závěry zdejší soud zmínil v odstavcích výše.

Žalobce tedy se svou žalobou uspěl; soud proto napadené rozhodnutí i rozhodnutí povinného subjektu podle § 78 odst. 1, 3 s. ř. s. pro nezákonnost zrušil. V souladu s § 78 odst. 4 s. ř. s. soud současně vyslovil, že se věc vrací žalovanému k dalšímu řízení. Právním názorem, který soud ve zrušujícím rozsudku vyslovil, je v dalším řízení správní orgán vázán (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).

O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s., dle něhož má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Náklady, které žalobci v řízení před Městským soudem v Praze vznikly, spočívají v soudním poplatku zaplaceném z podané žaloby ve výši 3.000 Kč a dále v nákladech právního zastoupení žalobce advokátkou (§ 35 odst. 2 s. ř. s.). Mimosmluvní odměna činí v daném případě tři úkony právní služby po 3.100 Kč (převzetí věci a příprava zastoupení, podání žaloby, účast při jednání soudu) podle ustanovení § 7, § 9 odst. 4 písm. d) a § 11 odst. 1 písm. a), d), g) vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu, a tři režijní paušály po 300 Kč za náhradu hotových výdajů zástupce žalobce podle ustanovení § 13 odst. 3; celkem tedy 10.200 Kč. Náhrada nákladů řízení, kterou je žalovaný povinen žalobci uhradit ve lhůtě dvou měsíců od právní moci tohoto rozsudku k rukám jeho zástupkyně, tak činí 13.200 Kč.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 20. října 2017

JUDr. Eva P e c h o v á, v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Sylvie Kosková

Toto rozhodnutí ze dne 20. října 2017, č.j. 5A 103/2014-76-80 nabylo právní moci dne 6. listopadu 2017 a vykonatelnosti dne 7. ledna 2018. Připojení doložky provedl / provedla Sylvie Koskova dne 21. listopadu 2017.